

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 230/2026-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ADEK group, s.r.o.**, 1. mája 4312, Liptovský Mikuláš, zastúpenej **AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o.**, Kmeťova 26, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 17C/58/2014 z 18. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným rozhodnutím mestského súdu o trovách konania. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie.

2. Predmetom konania vedeného na mestskom súde bolo zaplatenie 9 931,40 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody a plnenia poisťného. Sťažovateľka svoj nárok uplatňovala voči vodárenskej spoločnosti ako žalovanej v 1. rade, poisťovni ako žalovanej v 2. rade. Na strane žalovanej v 1. rade vystupovala ďalšia poisťovňa v pozícii intervenienta. Po právoplatnom skončení sporového konania boli uznesením vyššieho súdneho úradníka mestského súdu z 3. júla 2025 sťažovateľke priznané trovy konania vo výške 12 452,34 eur, čo zodpovedalo 64 % zo súdom uznaného nároku na náhradu trov konania. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej namietala nepriznanie trov právneho zastúpenia za štyri úkony právnej služby (návrh na vykonanie dôkazov, návrh na vylúčenie veci na samostatné konanie, záverečné vyjadrenie, vyjadrenie po rozhodnutí krajského súdu).

3. Mestský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie z 3. júla 2025 tak, že sťažovateľke priznal trovy konania 8 879,49 eur. Mestský súd najprv v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na teoreticko-právne aspekty trov konania a zdôraznil, že trovy vynaložené stranou sporu musia byť v príčinnej súvislosti s jej procesným postojom k predmetu konania a musia sledovať procesné

presadzovanie uplatneného nároku. K namietanému určení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny mestský súd uviedol, že predmetom konania bola pôvodne suma 15 191,70 eur, ktorá sa celkom trikrát na základe podaní sťažovateľky menila, až sa napokon ustálila na sume 9 931,40 eur. Preto bola základná sadzba tarifnej odmeny za úkony právnej služby rozdielna.

4. Ďalej sa mestský súd vyjadril k jednotlivým písomným podaniam, za ktoré sťažovateľke nepriznal náhradu (8 podaní, pozn.), pretože podľa jeho názoru nezodpovedali kritériám § 13a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ako neúčelné alebo nehospodárne mestský súd jednotlivo označil (celkom 11 podaní, pozn.) ďalšie podania sťažovateľky s odôvodnením, že vyjadrenia, na ktoré strana nebola vyzvaná, nemôžu ísť na ťarchu protistrany.

5. Vo vzťahu k náhrade trov za porady mestský súd uviedol, že ďalšie porady s klientom, ktorých účelom bolo informovanie o stave konania, nespĺňajú podmienku účelnosti, pretože na nich nenadväzoval žiadny úkon procesného útoku či obrany, a nepriznal sťažovateľke trovy za tri porady s advokátom. Za účelné považoval iba dve porady.

6. V súvislosti s trovami dôkazov mestský súd priznal sťažovateľke trovy za tri znalecké posudky a náklady súvisiace s odstránením vlhkosti v rodinnom dome. Mestský súd nepriznal trovy za znalecký úkon č. 1/2017 v sume 242,50 eur s odôvodnením, že tento sa v spise nenachádza. Napokon jej priznal aj náhradu za súdny poplatok za odvolanie a náhradu trov konania vo výške 22,82 eur, na ktoré bola sťažovateľka zaviazaná uznesením č. k. 17C/58/2018-2584 z 18. júla 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že nepriznanie náhrady nákladov za znalecký úkon č. 1/2017 vo výške 242,50 eur s odôvodnením, že tento sa v spise nenachádza, je v rozpore so skutkovými zisteniami a procesnými závermi samotného súdu. V tejto súvislosti sťažovateľka odkazuje na odôvodnenie uznesenia vyššieho súdneho úradníka a predložené vyúčtovanie. Vzhľadom na to, že vyšší súdny úradník v uznesení z 3. júla 2025 priznal sťažovateľke trovy za uvedený znalecký úkon, je jasné, že tento bol súdu riadne predložený a je súčasťou súdneho spisu. Existenciu tohto dôkazu sťažovateľka odôvodňuje aj vyjadreniami jednotlivých účastníkov konania, faktúrou vystavenou samotným znalcom a zápisnicou z pojednávania. Sťažovateľka uvádza, že daný úkon nie je znaleckým posudkom, ale išlo o vyjadrenie znalca, ktorý odpovedal na konkrétne otázky predložené stranami konania.

8. Ďalšou argumentačnou líniou sťažovateľka namieta časť napadnutého uznesenia, v ktorej mestský súd nepriznal trovy za konkrétne podania, pretože nenapĺňajú kritéria podľa § 13a vyhlášky. V tejto súvislosti poukazuje na § 123 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a zdôrazňuje, že v tomto ustanovení zákonodarca vedome vylúčil možnosť uzavretého výkladu a umožnil, aby sa za podania vo veci samej považovali aj iné procesné úkony, ak svojím obsahom smerujú k rozhodnutiu vo veci samej. Mestskému súdu v tomto kontexte vytýka, že zvolil práve opačný postup a demonštratívny výpočet premenil na fakticky taxatívny zoznam, čím zúžil zákonný pojem nad rámec textu CSP. Výklad § 13a ods. 5 v napadnutom uznesení považuje sťažovateľka za svojvoľný, bez materiálneho posúdenia povahy jednotlivých úkonov.

9. Napokon sťažovateľka porušenie svojich práv vníma v prekročení rozsahu prieskumnej právomoci mestského súdu, čo odôvodňuje tým, že mestský súd hodnotil účelnosť podaní, ktoré neboli predmetom sťažnosti (podania zo 17. februára 2015, 27. augusta 2020, 31. augusta 2020 a z 22. augusta 2022).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného rozhodnutia o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014, IV. ÚS 604/2018). Otázka presnej výšky náhrady trov v zásade nemá ústavnoprávny rozmer.

11. Otázka s ústavnoprávnym rozmerom by vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania mohla vzniknúť v osobitnej situácii, akou môže byť neodôvodnené úplné odopretie odmeny advokátovi, posudzovanie koncepcnej otázky týkajúcej sa výpočtu náhrady trov konania či posúdenie aplikácie príslušných ustanovení zákona s ohľadom na osobitné okolnosti daného konania a jeho predmetu. Samotné prepočítanie trov v „tretom stupni konania“ však nie je a ani nemôže byť úlohou ústavného súdu (I. ÚS 475/2020, II. ÚS 173/2024).

12. Ústavnému súdu v žiadnom prípade neprináleží rozhodovať, za ktoré úkony právnej služby má alebo nemá byť odmena priznaná, ale len posúdiť, či sťažovateľka dostala od mestského súdu náležitú odpoveď na všetky ňou uplatnené relevantné námietky v rámci sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

13. Ústavný súd rovnako skúmal, či sa mestský súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a vychádzajúc z uvedeného pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

14. Jedna z výhrad sťažovateľky spočíva v nesúhlase s vyhodnotením niektorých úkonov poskytnutej právnej služby ako neúčelných či nevhodných. Ústavný súd opakovane judikuje, že hodnotiť ako kritérium pre priznanie náhrady trov ich účelnosť, resp. nevyhnutnosť prináleží všeobecnému súdu. Táto otázka je vecou úvahy (diskrécie) súdu, ktorá však musí byť vždy primerane odôvodnená. Mestský súd sa zaoberal jednotlivými úkonmi právnej služby a ich obsah stručne, no vzhľadom na charakter procesného štádia, dostatočne posúdil v kontexte s predmetom sporu a štádiom, v ktorom sa konanie v čase úkonu nachádzalo. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je jednoznačné, prečo mestský súd nepriznal odmeny advokátovi za konkrétne úkony a z akých dôvodov. Preto možno uzavrieť, že vo vzťahu k aplikácii právnej normy, metodike výpočtu trov konania, k posudzovaniu ich odôvodnenosti a účelnosti mestský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky. V tomto smere ústavný súd nepovažuje napadnuté uznesenie za nedostatočne odôvodnené.

15. Pokiaľ ide o nepriznanie náhrady za znalecký úkon č. 1/2017, je potrebné uviesť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou, ktorá by vykonávala prieskum skutkových zistení všeobecných súdov.

Navyše, ak sa aj sťažovateľka odvoláva na konkrétne časti uznesenia vyššieho súdneho úradníka, z ktorých vyvodzuje nepochybnú existenciu namietaného úkonu, treba uviesť, že práve toto odkazované rozhodnutie bolo predmetom kritiky všetkých strán vrátane intervenienta a v konečnom dôsledku bolo pre pochybenia zmenené. Za zmienku tiež stojí, že mestský súd v napadnutom uznesení uviedol čísla listov, na ktorých boli v súdnom spise založené jednotlivé dôkazy, ale sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti iba nepriamo osvedčuje existenciu znaleckého úkonu. Napokon ústavný súd dodáva, že aj keby išlo o reálne pochybenie mestského súdu, tak by nedosiahlo ústavnoprávnu intenzitu opodstatňujúcu zrušenie napadnutého uznesenia.

16. Vo vzťahu k argumentačnej línii týkajúcej sa prekročenia právomoci mestského súdu, ktorý mal vykonať prieskum nad rámec podanej sťažnosti, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka túto prezentuje v ústavnej sťažnosti účelovo. Z napadnutého uznesenia mestského súdu, ako aj z príloh ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podali okrem sťažovateľky aj žalovaná v 1. a 2. rade, aj intervenient na strane žalovanej v 1. rade. Obsahom týchto sťažností okrem výpočtu jednotlivých namietaných úkonov bola v zásade námietka o nepreskúmateľnosti uznesenia vyššieho súdneho úradníka práve z dôvodu neodôvodnenosti účelnosti a hospodárnosti vo vzťahu k úkonom právnej služby. Nie je preto prekročením právomoci, ak mestský súd odôvodnil ne/priznanie náhrady trov aj vo vzťahu k úkonom, ktoré nenamietala sťažovateľka alebo neboli priamo uvedené v „zozname“ niektorej z podaných sťažností.

17. Na základe uvedeného nezistil ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom uznesení mestského súdu pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu